

DOHODA
O KŘTU

VYDAL SEKRETARIÁT ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE
PRAHA 1994
(PRO VNITŘNÍ POTŘEBU)

DOHODA O KŘTU

Českobratrská církev evangelická zastoupená synodní radou (dále jen **evangelická církev**) a diecéze římskokatolické církve v české a moravské církevní provincii zastoupené Českou biskupskou konferencí (dále římskokatolická církev) vycházejí z dosavadní praxe a v souladu se svým učením a právními předpisy se dohodly, že mezi sebou **vzájemně uznávají křest** s tím, že společně prohlašují toto:

1. Obě církve společně vyznávají víru v Boha, Otce a Stvořitele, v Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna, který se stal člověkem, a v Ducha svatého, Pána a Dárce života. Tato společná víra je vyjádřena *apoštolským a nicejsko-cařihradským vyznáním*.
- 2.a) Římskokatolická i evangelická církev společně vyznávají, že křest je založen v životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a v jeho příkazu: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28,19-20).
 - b) Obě církve vyznávají, že svátost křtu je Boží dar, svěřený církvi jako celku, a zároveň její poslušná odpověď víry. Vzkříšený Kristus ve křtu každému pokřtěnému otevírá své království a zahrnuje jej osobně do svého vykupitelského díla, dává mu odpuštění hříchů a smíření s Bohem, podíl na nové smlouvě, včlenění do svého těla (1 Kor 12,13) a účast na darech Ducha svatého. Tím se křest pro pokřtěného stává novým narozením z vody a z Ducha, vstupem pod Kristovu vládu, počátkem nové cesty poslušnosti a následování.
 - c) Účinek křtu nepůsobí lidé tím, že vykonávají obřad. Bůh zůstává svrchovaný a na lidských úkonech nezávislý. Obě církve však věří, že ve křtu vykonaném lidmi působí Bůh pro zásluhy Ježíše Krista v Duchu svatém.
3. Obě církve se dohodly o tom, které znaky musí mít křestní obřad, aby byl skutečným křtem:
 - a) Záměr křtu musí být v souladu s Božím slovem a s vyznáním církve.
 - b) Křest se koná v církvi, nejraději ve shromáždění místní obce.
 - c) Křestní akt musí mít znaky, které lze odvodit z novozákonních zpráv: zvěst evangelia, odpověď víry, užití vody a prohlášení, že jde o křest a že se koná ve jméno (nebo „ve jménu“) Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Pokud jde o způsob použití vody, je pro římskokatolickou církev závazné buď ponoření nebo polítí. Evangelická církev uznává, že tyto způsoby zvýrazňují symboliku obmytí. V ekumenické vstřícnosti si ukládá, že se napříště omezí jen na tyto dva způsoby.
 - d) Další jednotlivosti křestního obřadu církve upravují samostatně. Obě církve v tomto směru vzájemně respektují rozhodnutí odpovědných církevních autorit.
4. Obě církve pokládají křest nemluvnat a křest na základě osobního rozhodnutí za dva rovnocenné způsoby téhož křtu.
 - a) Na základě přání rodičů křtí církev nemluvnata; činí tak ve víře, že i děti se týká Kristovo vykoupění, a v naději, že Pán skrze svědectví víry, zejména rodičů a místní křesťanské obce, dovede tyto pokřtěné děti k samostatnému vyznání víry a k životu v následování Ježíše Krista a tak k vědomému přijetí závazku křtu.
 - b) Koná-li se křest u člověka, schopného o sobě samostatně rozhodovat, je osobní přiznání ke Kristu a vyznání víry předpokladem duchovně plodného poskytnutí i přijetí křtu.

c) V obou případech se předpokládá, že společenství církve, kde byl křest vykonán, bude pokřtěného na jeho cestě provázet pastýřským vedením a přímluvnou modlitbou.

5. Obě církve věří, že jednou pokřtěný byl Trojjediným Bohem neodvolatelně připojen ke Kristu na celý život. Proto neslouží křtem těm, kdo již jednou platně pokřtěni byli.

6. Toto stručné vyjádření nevystihuje celou šíři učení o křtu a praxe křtu, jak je římskokatolická a evangelická církev zastávají. Obě církve jsou však přesvědčeny, že shoda v uvedených bodech dostatečně umožňuje prohlásit vzájemné uznání křtu. Existující nebo budoucí dohody s jinými církvemi o uznání křtu tím nejsou nijak dotčeny.

7. Z tohoto uznání vyplývá, že členové evangelické a římskokatolické církve se vzájemně vděčně uznávají a přijímají jako křesťané, bratři a sestry v Kristu. Evangelická církev věří, jak to vyznává v preambuli Řádu členství v církvi, že pro Ježíše Krista smí a má o sobě i o jiných křesťanech mít plnou naději, že jedni i druhí jsou údy svaté, obecné církve Kristovy. Evangelická církev vyznává podle dekretu Unitatis redintegratio II. vatikánského koncilu, že členové nekatolických církví ospravedlnění vírou ve křtu jsou přivtěleni ke Kristu. Psané Boží slovo, život milosti, víra, naděje a láska i jiné vnitřní dary Ducha svatého u nich pocházejí od Krista a k němu vedou a právem patří jediné Kristově církvi (srv. UR 3). Rozdíly, které nelze přehlížet a umenšovat, a které pokládá římskokatolická církev za překážky společenství u stolu Páně, podněcují a zavazují k dalšímu ekumenickému dialogu. Římskokatolická církev prohlašuje, že vztahuje tyto myšlenky koncilního dokumentu na evangelickou církev.

8. Římskokatolická i evangelická církev se domnívají, že další ekumenický dialog by měl vést k vděčnému konstatování a ocenění jednoty tam, kde je od počátku, nebo kde jí bylo již dosaženo, k vzájemnému respektu tam, kde různost není překážkou jednoty, ke sbližování tam, kde jsou rozdíly neoprávněné, a ke spolupráci v křesťanské službě světu. Obě církve se chtějí řídit starou ekumenickou zásadou: *V podstatném jednotá, v nepodstatném svoboda, ve všem pak láska.*

Tuto dohodu přijal:

28. synod Českobratrské církve evangelické v Praze dne 23.10. 1993

5. plenární zasedání České biskupské konference Římskokatolické církve v Olomouci dne 23. 11. 1993

Podepsáno zástupci obou církví
v Praze dne 25.1. 1994

za Římskokatolickou církev

za Českobratrskou církev evangelickou

Mons. PhDr. Miloslav Vlk
arcibiskup
předseda České biskupské konference

Mgr. Pavel Smetana v.r.
synodní senior

Mons. František Radkovský
biskup
předseda komise pro ekumenismus
České biskupské konference

MUDr. Zdeněk Susa, CSc. v.r.
synodní kurátor

DOHODA O KŘTU

Církev československá husitská zastoupená Ústřední radou a diecéze **Římskokatolické** církve v české a moravské církevní provincii zastoupené Českou biskupskou konferencí (dále **Římskokatolická církev**) vycházejí z dosavadní praxe a v souladu se svým učením a právními předpisy se dohodly, že mezi sebou **vzájemně uznávají křest** s tím, že společně prohlašují toto:

1. Obě církve společně vyznávají víru v Boha Otce a Stvořitele, v Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna, který se stal člověkem, a v Ducha svatého, Pána a Dárce života. Tato společná víra je vyjádřena apoštolským a nicejsko-cařihradským vyznáním.
2. a) Církev římskokatolická i Církev československá husitská společně vyznávají, že křest vychází ze života, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista a jeho příkazu: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učeníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28, 19-20).
b) Obě církve vyznávají, že svátost křtu je Boží dar, svěřený Kristově církvi. Vzkříšený Kristus ve křtu každému pokřtěnému otevírá své království, odpouští hříchy a smiřuje s Bohem, včleňuje do svého těla (srovnej 1 Kor 12,13, Jan 15,5), dává podíl na nové smlouvě a účast na darech Ducha svatého. Tím je křest pro pokřtěného novým narozením z vody a z Ducha, vstupem pod Kristovu vládu, počátkem nového života poslušnosti a následování. Účinky křtu, vykonaného lidmi, působí trojjediný Bůh pro zásluhy Ježíše Krista v Duchu svatém.
3. Obě církve se dohodly o tom, které znaky musí mít křestní obřad, aby byl skutečným křtem:
 - a) Záměr křtu musí být v souladu s Kristovým příkazem a s vyznáním církve.
 - b) Křestní akt musí mít znaky: ponoření do vody či polití vodou a prohlášení, že jde o křest a že se koná ve jméno (nebo „ve jménu“) Boha Otce, Syna a Ducha svatého.
 - c) Zpravidla bývá doprovázen zvěstováním evangelia ve společenství vyznávající církve.
 - d) Další jednotlivosti křestního obřadu církve upravují samostatně. Obě církve v tomto směru vzájemně respektují rozhodnutí odpovědných církevních autorit.
4. Obě církve pokládají křest dětí a křest dospělých za rovnocenné.
 - a) Na základě přání rodičů křtí církve děti ve víře, že také jich se týká Kristovo vykoupení, a v naději, že Pán skrze svědectví víry, zejména rodičů a místní křesťanské obce, dovede tyto pokřtěné děti k samostatnému vyznání víry a k životu v následování Ježíše Krista a tak k vědomému přijetí závazku křtu.
 - b) Koná-li se křest u člověka, schopného o sobě samostatně rozhodovat, je osobní přiznání ke Kristu a vyznání víry předpokladem přijetí křtu.
 - c) V obou případech se předpokládá, že společenství církve bude pokřtěného na jeho cestě provázet pastýřským vedením a přímluvnou modlitbou.
5. Obě církve pak věří, že jednou pokřtěný byl Trojjediným Bohem neodvolatelně připojen ke Kristu na celý život. Proto neslouží křtem těm, kdo již jednou byli platně pokřtěni.
6. Obě církve jsou přesvědčeny, že shoda v uvedených bodech dostatečně umožňuje prohlásit vzájemné uznání křtu. Z tohoto uznání vyplývá, že členové Církve československé

husitské a Církve římskokatolické se vzájemně vděčně uznávají a přijímají jako křesťané, bratři a sestry v Kristu, řídíce se starou zásadou: *V podstatném jednota, v nepodstatném svoboda, ve všem pak láska.*

Tuto dohodu schválila Ústřední rada Církve československé husitské na svém plenárním zasedání v Praze dne 15. ledna 1994 a Česká biskupská konference na svém 6. zasedání v Praze dne 25. ledna 1994.

Podepsáno zástupci obou církví v Praze dne 25. ledna 1994:
za Římskokatolickou církev

arcibiskup dr. Miloslav Vlk
předseda
České biskupské konference

ThMgr. Vratislav Štěpánek
patriarcha CČSH, biskup brněnský
předseda Ústřední rady CČSH

biskup František Radkovský
předseda komise pro ekumenismus
České biskupské konference

MUDr. Alois Volkman
místopředseda Ústřední rady CČSH

KOMENTÁŘ K DOHODÁM

O VZÁJEMNÉM UZNÁNÍ KŘTU

Dohody o vzájemném uznání křtu, uzavřené mezi Římskokatolickou církví a Českobratrskou církví evangelickou a mezi Římskokatolickou církví a Církví československou husitskou, jsou dokumenty historického významu, které v dějinách českého křesťanství nemají obdoby. Již v minulosti byla snaha dojít k takové dohodě, např. po r. 1968, ale pro nepřízeň okolností k ní nedošlo. Uzavřením dohod dostala kvalita vztahů mezi třemi největšími církvemi v naší vlasti vyšší úroveň.

Pro lepší pochopení těchto dohod, jejich významu a z nich plynoucích důsledků, předkládáme úryvky z oficiálních dokumentů Římskokatolické církve.

I) Dokumenty 2. vatikánského koncilu:

1) Věroučná konstituce o církvi „*Lumen gentium*“:

Z článku 8:

Církev viditelná i duchovní

Jediný prostředník Kristus ustanovil a bez přestání udržuje svou svatou církev, společenství víry, naděje a lásky zde na zemi, jako viditelný organizmus a jejím prostřednictvím rozlévá pravdu a milost na všechny. Je to společnost vybavená hierarchickými orgány i Kristovo tajemné tělo, viditelné shromáždění i duchovní společenství, pozemská církev i církev obdařená nebeskými dary. Nelze ji však považovat za dvě rozdílné věci, nýbrž to obojí tvoří jedinou složenou skutečnost, srůstající z lidského a božského prvku. Pro nemalou obdobnost bývá církev srovnávána s tajemstvím vtěleného Slova. Jako totiž přijatá přirozenost slouží božskému Slovu za živý, s ním nerozlučně spojený nástroj spásy,

podobným způsobem slouží společenský organizmus církve Kristovu Duchu, který jej oživuje k růstu těla (srv. Ef 4,16).

To je jediná Kristova církev, kterou vyznáváme ve Vyznání víry jako jednu, svatou, katolickou a apoštolskou. Po svém zmrtvýchvstání ji náš Spasitel odevzdal Petrovi jako pastýři (srv. Jan 21,17), jemu a ostatním apoštolům ji svěřil, aby ji šířili a řídili (srv. Mt 28,18n), a provždy ji postavil jako sloup a pevnou oporu pravdy (srv. 1 Tim 3,15). Tato církev, ustavena a uspořádaná na zemi jako společnost, subsistuje v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním. Ovšem i mimo její organizmus je mnoho prvků posvěcení a pravdy, které jako dary vlastní Kristově církvi vybízejí ke katolické jednotě.

2) Dekret o ekumenizmu „Unitatis redintegratio“:

Z článku 3:

Ti, kdo věří v Krista a řádně přijali křest, jsou v určitém, i když ne dokonalém společenství s katolickou církvi. Je pravda, že mezi nimi a katolickou církvi jsou rozpory různého druhu jak v oblasti víry a někdy i kázně, tak ohledně struktury církve, takže plnému církevnímu společenství stojí v cestě nemalé překážky, někdy dosti vážné, o jejichž odstranění se snaží ekumenické hnutí. Nicméně však jsou vírou ve křtu ospravedlněni a přivtěleni ke Kristu, proto jim právem náleží čestné označení křesťanů a synové katolické církve je oprávněně uznávají za bratry v Pánu.

Kromě toho některé, ba mnohé a významné prvky a hodnoty, které společně budují a oživují církev, mohou existovat mimo viditelné hranice katolické církve. Psané Boží slovo, život milosti, víra, naděje a láska i jiné vnitřní dary Ducha svatého a viditelné prvky. Všechny tyto věci, které pocházejí od Krista a k němu vedou, právem patří k jediné Kristově církvi.

U bratří od nás odloučených se také konají četné posvátné úkony křesťanského náboženství, které různými způsoby podle odlišné povahy jednotlivých církví nebo společností nepochybně mohou být skutečně zdrojem života milosti; je třeba je považovat za vhodné prostředky k otvírání vstupu do společenství spásy. Proto tyto odloučené církve a společnosti i přes nedostatky, které na nich podle našeho přesvědčení lpí, rozhodně nejsou bez významu a váhy v tajemství spásy. Neboť Duch Kristův se nezdráhá používat jich jako prostředků spásy, jejichž účinnost se odvozuje z plnosti milosti a pravdy, která byla svěřena katolické církvi.

Z článku 22:

Kdykoli je svátost křtu udělována řádně podle ustanovení Pána a přijímána s náležitou přípravou duše, člověk je jí skutečně přivtělován ke Kristu ukřižovanému a oslavenému a je znovuzrozen k účasti na Božím životě podle apoštolských slov: „Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili v moc Boha, který ho vzkřísil z mrtvých“ (Kol 2,12).

Křest tedy vytváří svátostné pouto jednoty mezi všemi, kdo se křtem znovu narodili. Avšak křest sám o sobě je jenom počátek a výchozí bod, neboť cele směřuje k dosažení plnosti života v Kristu. A tak je křest zaměřen k úplnému vyznání víry, k úplnému začlenění do institutu spásy, jak jej chtěl sám Kristus, a konečně k úplnému zapojení do eucharistického společenství.

Z článku 24:

Tento posvátný sněm vybízí věřící, aby se zdržovali každé lehkomyšlnosti i nerozumné horlivosti, které by mohly poškodit opravdový pokrok jednoty. Neboť jejich ekumenická činnost musí být plně a upřímně katolická, totiž věrná pravdě, kterou jsme přijali od apoštolů a Otců, v souladu s vírou, kterou vždy vyznávala katolická církev, a zároveň zaměřená k oné plnosti, kterou podle vůle Pána má s postupujícím časem získat jeho Tělo.

Tento sněm si naléhavě přeje, aby se všechno, co konají synové katolické církve, rozvíjelo ve spojení s tím, co podnikají odloučení bratři, aniž se cestám Prozřetelnosti kladou nějaké překážky nebo vytvářejí nepříznivé podmínky pro budoucí podněty Ducha svatého. Dále koncil prohlašuje, že si je vědom toho, že tento svatý záměr – znovu usmířit všechny křesťany v jednotě jedné a jediné Kristovy církve – přesahuje lidské síly a schopnosti. Proto zcela skládá svou naději v Kristovu modlitbu za církev, v lásku Otce k nám a v sílu Ducha svatého. „Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vlita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5).

II) Direktář k provádění principů a norem o ekumenizmu:

Svátost křtu:

92. Svátostí křtu je člověk zcela připojen ke Kristu a jeho církvi a je jí znovuzrozen k účasti na Božím životě (srv. Dekret o ekumenizmu „Unitatis redintegratio“ /UR/ 22). Křest tedy vytváří svátostné pouto jednoty mezi všemi, kdo jím byli znovuzrozeni. Křest sám o sobě je jenom počátek, neboť směřuje k dosažení plnosti života v Kristu. A tak je křest zaměřen k vyznání víry, k úplnému začlenění do ekonomie spásy a do eucharistického společenství (srv. UR 22). Křest, který je ustanovený samotným Ježíšem a kterým máme účast na tajemství jeho smrti a zmrtnýchvstání, zahrnuje obrácení, víru, odpuštění hříchů a dar milosti.

93. Křest se uděluje vodou a formulí, která jednoznačně vyjadřuje, že jde o akt křtu ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Pro všechny učedníky Kristovy je tedy věcí nejvyšší důležitosti, aby všichni udělovali křest tímto způsobem a aby se různé církve a církevní společenství co nejvíce sblížily v dohodě o jeho důležitosti a platném udílení.

94. Velice naléhavě se doporučuje, aby se o významu a platném udílení křtu konal dialog mezi autoritami katolické církve a ostatních církví a církevních společenství na úrovni diecézí nebo biskupských konferencí. Tímto způsobem by bylo možno vydat společná prohlášení o vzájemném uznání křtu i o postupu v případech, kdy platnost jednotlivých křtů může být pochybná.

95. Aby mohlo k takové dohodě dojít, je třeba vzít v úvahu následující body:

- a) Křest ponořením nebo polítím provázený trinitární formulí je sám o sobě platný. Z toho vyplývá, že svátost je třeba považovat za platnou, jestliže obřady, liturgické knihy nebo stávající zvyklosti církve či církevního společenství předepisují jeden z obou těchto způsobů křtu, leda by existovaly vážné důvody k pochybnosti o tom, zda udělovatel křtu zachoval předpisy vlastního společenství či církve.

- b) Nedostatečná víra udělovatele týkající se křtu sama o sobě nikdy nedovoluje považovat křest za neplatný. Dostačující úmysl udělovatele se musí předpokládat, leda by existoval vážný důvod k pochybnosti, že chtěl konat to, co koná církev.
 - c) Vznikne-li pochybnost, zda se vůbec užívalo vody a jak se jí užívalo (s ohledem na všechny křesťany je třeba zvážit riziko neplatnosti křtu při jeho udělování pokropením, především při větším počtu křtěnců), v tom případě respekt před svátostí a úcta ke křesťanským společenstvím vyžadují vážné zkoumání praxe užívané v onom společenství dříve, než se rozhodne o platnosti jeho křtu.
96. Podle místních okolností a při vhodné příležitosti mohou katolíci společně s jinými křesťany slavit památku křtu, který je sjednocuje. Přitom s nimi obnoví závazek odřeknout se zlého a žít plným křesťanským životem, jak to přijali ve svém křestním slibu. Zaváží se, že budou spolupracovat s milostí Ducha svatého, aby přispěli k uzdravení rozdělení, která mezi křesťany existují.
97. Ačkoliv je člověk křtem připojen ke Kristu a jeho církvi, děje se to konkrétně v jedné, zcela určité církvi, či církevním společenství. Proto nesmí být křest udělen společně dvěma udělovateli křtu, náležejícími k různým církvím či církevním společenstvím. Je třeba pamatovat na to, že v katolické liturgické a teologické tradici je křest udělován vždy jen jedním udělovatelem. Z pastoračních důvodů a za mimořádných okolností může místní ordinář dovolit, aby duchovní jiné církve či církevního společenství se účastnil křtu a převzal některé čtení či modlitbu apod. Opačný případ (tj. aktivní účast katolického duchovního při křtu mimo katolickou církev – pozn. překl.) je možný jen tehdy, jestliže křest, udělováný v jiném církevním společenství, neodporuje katolickým principům a katolické disciplíně (srv. Ekumenický direktář, první díl /1967/, kap. 2).
98. Podle katolického chápání mají být křestní kmotři, v liturgickém a kanonickém smyslu, členové církve či církevního společenství, v němž je křest udělován. Křestní kmotři nepřebírají jen odpovědnost za křesťanskou výchovu pokřtěného (biřmovaného) jako příbuzný nebo přítel, ale jsou přítomni jako zástupci společenství víry a jsou současně garanty křtěncovy víry a touhy po církevním společenství.
- a) Přesto může být dovoleno pokřtěnému příslušníku jiného církevního společenství, na základě společného křtu a s ohledem na dobré rodinné či přátelské vztahy, aby byl svědkem křtu, ale pouze společně s katolickým kmotrem nebo kmotrou (srv. CIC kán. 874, § 2. Podle výkladu v Acta Commissionis /Communicationes 5, 1983, s. 182/ výraz „církevní společenství“ nezahrnuje východní církve, které nejsou v plném společenství s katolickou církví). Katolík může konat totéž pro křtěnce v jiném církevním společenství.
 - b) Pro těsné společenství mezi katolickou církví a východními pravoslavnými církvemi je dovoleno, aby z oprávněného důvodu byl příslušník takové církve při křtu katolického dítěte či dospělého přítomen jako křestní kmotr, ale pouze společně s katolickým kmotrem (kmotrou) a za předpokladu, že je dostatečně postaráno o katolickou výchovu pokřtěného a je známa vhodnost kmotra. Katolíkově není zakázáno být kmotrem při křtu ve východní pravoslavné církvi, je-li k tomu vyzván. V tom případě přísluší povinnost dbát o křesťanskou výchovu pokřtěného především kmotru (kmotře), který je příslušníkem církve, ve které je dotýčený pokřtěn (srv. Ekumenický direktář, první díl /1967/, č.48).

99. Každý křesťan má právo, aby se na základě svědomí svobodně rozhodl vstoupit do plného společenství katolické církve (srv. UR 4 a CCEO, kán. 896-901). Úkol přípravy člověka, který chce být přijat do plného společenství katolické církve, je svou podstatou odlišný od ekumenického působení (srv. UR 4). Ritus uvedení dospělých do křesťanského života pamatuje na způsob, jak se tyto osoby přijímají do plného společenství katolické církve. Přesto může katolická autorita v těchto případech, podobně jako v případech smíšených manželství, považovat za nutné zkoumat, zda již udělený křest byl udělen platně. Při takovém zkoumání je nutno dbát následujících doporučení:

- a) Platnost křtu udělovaného v jednotlivých východních církvích je mimo každou pochybnost. Proto stačí skutečnost, že křest byl udělen. V těchto církvích kněží současně se křtem platně udělují svátost biřmování (myropomazanie). Proto se často stává, že v křestním potvrzení není biřmování zmíněno. Není to však důvod k pochybnosti o platném udělení biřmování.
- b) Dříve, než se bude zkoumat platnost křtu u křesťana z jiné církve či církevního společenství, je třeba zjistit, zda byla s těmi církvemi či církevními společenstvími daného místa či regionu uzavřena dohoda o uznání křtu (viz výše čl. 94) a zda křest byl skutečně udělen podle této dohody. Je však nutno přihlídnout k tomu, že formální neexistence takové dohody nezpochybňuje automaticky platnost křtu.
- c) Bylo-li vystaveno oficiální církevní potvrzení, není důvod k pochybnosti o platnosti křtu těchto křesťanů z jiných církví či církevních společenství, leda by zkoumání objevilo v jednotlivém případě vážný důvod k pochybnosti vzhledem k látce či formulaci použité při křtu, nebo vzhledem k úmyslu dospělého pokřtěného, či udělovatele křtu (srv. CIC, kán. 869, § 2 a výše čl. 95).
- d) Existuje-li však i po pečlivém prozkoumání vážný důvod k pochybnosti o správném udělení křtu, a proto je uznáno jako nutné udělit podmíněný křest, má katolický udělovatel křtu vyjádřit svůj respekt k učení, podle kterého může být křest udělen platně pouze jednou tím, že křtěnci vysvětlí, proč bude podmíněně pokřtěn a co znamená ritus křtu pod podmínkou. Tento ritus podmíněného křtu má být udělován soukromě, nikoliv veřejně (srv. CIC, kán. 869, § 1 a 3).
- e) Je žádoucí, aby synody východních katolických církví a biskupské konference vydaly instrukce o přijímání pokřtěných křesťanů z jiných církví a církevních společenství do plného společenství katolické církve, ve kterých by byla respektována skutečnost, že nejde o katechumeny a byla by rovněž vzata v úvahu znalost a praxe jejich křesťanské víry.

100. Podle ritu uvedení dospělých do křesťanského života, mají být ti, kdo se ke Kristu připojili poprvé ve svém životě, normálně pokřtěni při velikonoční vigílii. Má-li být při této slavnosti přijat do plného společenství také ten, kdo je už pokřtěný, je třeba učinit jasné rozlišení mezi jím a těmi, kteří ještě pokřtěni nejsou.

101. Při současném stavu našich vztahů s církevními společenstvími, která vzešla z reformace 16. století, nedošlo dosud k dohodě o významu, svátostném charakteru a udělování svátosti biřmování. Proto musejí věřící z těchto společenství, kteří chtějí vstoupit do plného společenství katolické církve, přijmout svátost biřmování podle učení katolické církve dříve, než jsou připuštěni k eucharistickému společenství.

Je třeba zdůraznit, že uvedené dohody o vzájemném uznání křtu nevystihují – jak je v dohodách i uvedeno – celé učení o křtu, které je značně rozvedené např. v Katechizmu katolické církve, na který odkazujeme, a to v člancích: 1113-1134 a 1212-1284.